

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy 361.1

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Régi ruhák — új gavallérok

Forrás:

Pesti Napló

Bp.
(Hely)

1920. X. 25
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Régi ruhák — új gavallérok

(Saját tudósítónktól.) A régi ruhák boltja is olyan bizonyos helyzetmérő, amely megmutatja a jó és rossz sorsot, amiben az emberek élnek. Egészen természetes is, hogyha az ember a testéről viszi eladni valamit, vagy pedig azt veszi meg, amit már más viselt, lelki és anyagi kényszerek járnak közre, s néha egy életnek egész elégiája benne sűrű egy ócska ruhában, amely az ószereshez kerül. A ruha a mai szomorú megélhetés legfájóbb pontja. Ha minden drága, a ruha még ennél a mindennél is drágább tudott lenni, s már számolni kell azzal a gondolattal, hogy egyszer majd emberek egyáltalán nem tudnak utcára kimenni, miután a divatcsinálók nem akarják megkreálni azt a divatot, amelyben már csak a bőrünket viseljük.

A régi ruhakereskedő, akinél a helyzetet kitalapogatjuk, már nem mondja, mint régen, hogy nála minden olcsó. Ő a drágább, nem az a kereskedő, aki új ruhákat árul.

— De ilyen ruhát — mondja — újonnan nem is kapni ma sehol. Tessék, igazi angol szövet. Az ár 4000 korona.

Azután mutat egyéb angol és kevésbé angol ruhákat, a jobbak 3—4000 koronába kerülnek.

— Ki jön akkor ide ócskaruhát venni, hanyitott, de ez nem baj. Nemcsak azért vásárolja ennyibe kerül?

— Régi ruhát ma csak olyan ember vesz, akinek sok pénze van. A szegény ember, a hivatásos, az ur adja el, a gazdag pedig megveszi. Régen ez éppen megfordítva volt. Akkor a jobb ruhák nagyrésze gavalléroktól került ide, akik a ruháikat időnként felújították és a régi ruhákat, akármilyen jó állapotban is voltak, eladták. Ma főképpen magasabb állású tisztviselőktől vesznek a ruhákat, akik még a régi jó időkben csináltak, s tudták rá vigyázni úgy, hogy még a boru előtti időkben is egészen jó állapotban vannak. A vevők elsősorban a vidékiek. Sőt annyira is a vidékiek, hogyha ők nem volnának, be is csak

hatnánk a boltot, mert akkor nem volna kétség elbirja azt a luxust, hogy nem megy el kész ruhát venni, hanem idejön régi ruháért. Egy kissé azért vagyunk megakadva velük, mert többnyir mintanélküli, sötét színeket, olyan ünnepies formájú ruhákat szeretnek.

— Hát a paraszt vevők jönnek-e még szmokingért? — kérdeztük, ismervé már ezt az egészen új üzletágat, amely az utóbbi évben virágzásnak indult.

— Nincs olyan nap, hogy legalább egy paraszt ne jöjjön szmokingot venni. Bevalljuk, eleinte egy kicsit „fűhrolni” kellett a parasztot. Mikor minden áron sima fekete posztóból való ruhát akart, szmokingot ajánlottunk neki. Megmutattuk, milyen sima a szövet, amit a vevő élvezetteljes tapogatás után el is ismert. Aztán megmutattuk a fehér selyemujjabbélést s ez is nagyon tetszett. Közben szóval tartottuk, hogy ne vegye észre a mély kivágást. A mellényt meg egyenesen nem adtuk rá. Kétféle szövetet a sok szóval, úgy hogy már nem bírta a próbát. Hamarosan becsomagoltuk a szmokingot s a vevő boldogan elvitte. Ma azonban egészen más a helyzet. A paraszt már tudja, hogy a szmoking ki van vágva, tudja, hogy a mellény a gyomra középsőig a szmokingot, mert finom a szövete, hanem egyenesen azért, mert szmoking. Ma is jött egy ilyen vevő, s már nem is fényes, finom fekete posztót kért, hanem pontosan megmondta, kérek egy szmokingot. Egyszóval egészen nyugodt lelkiismerettel adhatjuk most már el a parasztnak a szmokingot, mert másféle ruháról nem is akar tudni. Öt ezer koronát szó nélkül megadnak egy-egy szmoking-öltözetért. Néha selyem-mellényt vesznek hozzá, tegnapelőtt azonban az egyik vevő a szarvasbőr-mellényt illik a szmokinghoz legjobban. Elvégre a vevő parancsolta, hogy a szarvasbőr-mellényt.

A vidékiek s itt is főképpen a parasztok vásárolják leginkább legdrágább cikkünket: a városi bundát. Egy jobb darabnak 30—35.000 korona az ára, de ez a pénz nem sok nekik, amiről mi nem tehetünk. Ezek a nagy árak azonban a legkevésbé sem kedvesek nekünk üzletembereknek, mert minél nagyobbak az árak, annál szomorubb helyzetet jelentenek. Lassanként mégis csak eljutunk oda, hogy nem fognak több árut eladásra hozni, mert végül a középosztály egészen levetkőzik s nem lesz mit eladnia. Ez a sötét jövő egy cikkben már jelentkezett is. Csikos nadrágot például senki sem hoz eladásra. A legjobban kelendő lehet viselni, de nincs már a boltunkban. A csikos nadrágotól már végleg levetkőztek azok az emberek, akik régi ruháikat nekünk szokták adni. Holnap vagy holnapután majd így lesz a zakkóruhával s akkor végeszakad ennek az üzletnek is, amelyet mi, akik belőle élünk, a mai, a régihez képest feje tetejére állított formájában a legszomorubbunk tartunk. Az ószeres nem politikus, de mégis azt mondja, hogy valaminek történni kell, mert ez így tovább nem mehet.

Ugy látszik, az ószeres egészen jó politikus.